

2/23

Anadoluma...

Beşikler vermişim Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar,
Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır,
Anadoluyum ben,
Tanıyor musun ?
AHMED ARİF

Ah ne acı diye düşündü İsmail, Anna'yı beklerken. Ah ne acı güzel ülkemin en güzel eserlerini Berlin'de görmek. Yok! Sonra vazgeçti. Medeniyetin varisi toprağı elinde tutan değil. Medeniyetin gerçek varisi onu ayırmadan, tüm insanlığın ortak mirası olarak toprağın altından çıkarıp nesillerin ve insanlığın ortak hafızasına ekleyen, orda canlı kalmasını sağlayan, korumak için çalışan. Hayır acı olan bu değil. Acı olan Alacahöyük'te, Efes'te, Hattuşa'da, Bergama'da o müzeleri kuramamak. Henüz 9-10 yaşındayken çocuklarımızı o medeniyetin karşısına oturtup öğretememek. Ona kim olduğunu öğretememek. Kimin umrunda kralların padişahların savaşları. Bana insandan bahsetsene. Bana Anadolumdan bahsetsene.

Berlin Katedrali'nin karşısında oturup, güneş dilencisi gençleri seyretti bir süre İsmail. O sırada Anna bisikletiyle çıkageldi. Bir eliyle gidonu tutarken diğer elini sallıyor, siyah trençkotu ve sarı saçları uçuşarak İsmail'e doğru geliyordu. Ah seni nerden hatırlıyorum, dedi İsmail, Anna kendisine doğru yaklaşırken. Anna

ve İsmail sarıldılar, selamlaştılar, Anna'nın bisikletini bırakıp, yürüyerek Pergamon Müzesi'ne doğru yürümeye başladılar. Ah seni nerden hatırlıyorum Anna, Pergamon'dan mı yoksa ?

Minnesotalı Anna; Indiana Üniversitesi sosyoloji bölümünü bitirdikten sonra Berlin'de biraz uzatmalı bir yüksek lisans hayatına başlamıştı. Minneapolis'te Katolik bir ailenin üç erkekten sonra son kız çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Hem annesi hemde babası doktordu. Yüksek lisansını bitirdiğinde tek bir hedefi vardı: Birleşmiş Milletler'de mülteciler için çalışmak. Hani bazı insanların yüzüne baktığınız an içinizi bir sıcaklık güven kaplar ya... Anna'yı görür görmez böyle hissederdiniz. Gözleri gülen bu insandan bir kötülük gelmeyeceğini anlarsınız o an. Hiç kardeş olduk mu sizinle, hiç arkadaşım oldun mu? Ah, seni nerden hatırlıyorum ? diye sordu İsmail kendine tekrar, tekrar.

İsmail İngilizcesini geliştirmek için bir siteye abone olmuştu. Önüne gelen ekranda bir gün Anna'yı gördü ve ondan bir ders için randevu aldı. Ondan sonra da uzun zaman beraber konuşmaya devam ettiler. Anna daha önce İstanbul'a ve İzmir'e gelmişti ama Anadolu'ya merakı İsmail'le yaptıkları konuşmalarla başlamıştı. Anna ne kadar çok şey biliyorsun Anadolu tarihi hakkında diyordu. Hiç bir şey bilmiyorum aslında hiçbir şey, diye cevap veriyordu İsmail. Anadolu büyük bir hazine. Benim bilgimden değil hazinenin büyüklüğünden, diyordu. İsmail Anna'ya Efes'ten ve Meryem

Kilisesinden bahsederek, Hz.Meryem Anadolu'dan geçmiş diye anlatmıştı. Kur'an diliyle Hz. Meryem ve Hz. İsa'dan bahsettiğinde Anna şaşırmıştı. Bak Meryem suresi 25. ayette hurma dalını kendine doğru salla diyor Meryem'e sebebini biliyor musun? Hurma folik asit kaynağı çünkü, Meryem bir doktora gitse o da aynı şeyi söylerdi, diye anlatırken İsmail zevkten dört köşe oluyor, Anna şaşırıyordu. Müslümanların kitabı Kur'an da Hz.Meryem ve Hz. İsa'dan bahsettiğini bilmiyordu, Müslümanların Hz. Meryem'in kutsal ve Hz. İsa'nın peygamber olarak kabul ettiklerini de bilmiyordu, Anna.

İsmail Anna'ya Boston History Museum'un girişinde kendisine tarihi Boston'a hoşgeldiniz diyen çocukla nasıl dalga geçtiğini anlatmıştı. Tarihi Boston mı? Hepi topu 1500'lerde başlıyor. Dn yani. Stonehenge'den 9000 yıl daha geride, bilim adamlarına kitaplar yaktıran Göbeklitepe Avcı ve toplayıcıydılar evet evet; ama Sirius'a göre koca koca blok taşları taşıyıp, devasa bir tapınak inşa ettiler. Karbon 84 testi de olmasa, Tevrat'ta yazdığına da ikna olacaktık. İnsanlık tarihi 6000 yıl mı?

Anadolum sen kaç yaşındasın, benim güzel toprağım antropojen bozkırım benim, yollarına dağlarına ovalarına ırmaklarına bunların konuğu hayvanına, gönül kelimesinin sebebi insanına kuşuna böceğine aşık olduğum güzel toprağım. Kaç yaşındasın Anadolum sen.

İsmail Anna ile yaptıkları derslerde, Anadolu tarihinden bahsederken, kendi uydurduğu efsanelerli de anlatmayı çok seviyordu. Anna, Nuh'un gemisi nerde? diye sorar sonra anlatmaya başlardı. Tevrat'a göre Ararat Dağlarında biz Ağrı diyoruz, İslami kaynaklara göre ise Cudi dağına oturmuş, Nuh'un gemisi. Peki, Nuh'un gemisi Ararat'a varınca çapasını nereye atmış biliyor musun? Ankara'ya ! Ankyra Galatlar o yüzden bu ismi vermişler. Ankyra çapa demek Yunanca. Ankyra Yunanca, Anchora Latince, Anchor İngilizce "çapa" demek. En yakın denize 500 km uzakta olan Ankara'nın adı neden "çapa" demek ? Birgün Ankara'ya beraber gidelim ve sana Ankara Kalesi'nin kapısının önündeki çapayı göstereyim. Hem bak önden bahsetmiş oldum, diye anlatıyordu. Hem seni Anıtkabir'e götürürüm birde Etnografya Müzesi'ne. İlk durağından seyrederiz Ankara'yı önce Atamın. Hemde geçtiği kapıları anlatırım sana. Anna, yine ne anlatıyor bu adam diye düşünüyordu. Neden bahsediyorsun, ne kapısı diye sordu Anna. İsmail birgün Ankara'ya gidersek orda anlatırım, kapıları da gösteririm sana dedi.

Hem sarı kurdumu anlatırım sana, senin sarı kurdunla beraber anarız, ikisini. Anna boş gözlerle kimden bahsediyorsun, dedi. Mustafa Kemal'den, dedi İsmail. Hayır, hayır onu anladım. İki yıldır onu anlatıyorsun zaten. Benim sarı kurdum kim? diye sorunca Anna. İsmail; John F. Kennedy dedi. Savaşı bitirmek isterken

öldürülen sarı kurdum. İsmail sonra birden sanki oradaymış gibi yumruğu havada 1960' larda Beyaz Saray'ın önünde "Çiçek Çocuklar"ın meşhur sloganını söyledi, Anna'ya. "Hey J, LBJ, How many child kill you today? ". Anna, annesi ve babasından biliyordu, bu sloganı. Ne acı sadece başkan Lyndon B. Johnson'u temsil eden harfleri değiştir, birde çocukların öldüğü coğrafyayı. Şimdi bombalarla öldürülen bir çocuk düşün, Vietnam'da, Afganistan'da, Japonya'da, Bosna'da, Küba'da, İrlanda'da yada Gazze'de farketmez. Ve henüz açmamış bir çiçek düşün, koparılan ve kainattan silinen bir ayet düşün. O küçücük ölü bedene dokunduğunu düşün. Korkma acıdan, vicdanın diri kalsın. Vicdanının her gün biraz daha sağırlaşması daha acı değil mi? İzlemen ve hiç bir şey hissetmemen. Unutman bir gün sona. Daha acı değil mi? dedi, Anna'ya...Anna'nın muhteşem mavi gözleri yaşardı birden. Neyse ki rimeli akmadı.

İsmail Anna'ya Almanya'ya geliyorum dediğinde; evet harika olur demişti Anna. Amerikalıların geleneksel abartılı sevinme jest ve mimikleriye. Sana Berlin'de Anadolu'yu gezdireceğim dediğinde İsmail, Anna: hadi ordan "Ben Kreuzberg'de yaşıyorum" dedi ve gülüştüler.

Kreuzberg; Berlin'in Türk mahallesi, Berlin'in içindeki Anadolu.1990'a kadar Berlin duvarının kenarında çoğunlukla Türklerin yaşadığı mahalleye Berlin Duvar'ı yıkılınca bilin bakalım

ne olmuş, Mahalle Berlin'in tam ortasında kalmış. Bugün müzisyenlerin, sanatçıların, yabancıların ve öğrencilerin gözde semti Kreuzberg.

Şimdi Kreuzberg; senden bahsetmeden Berlin'i anlatır mıyım ben hiç. Berlin duvarının dibinde su kanallarında oynayan çocuklar, yokluk içinde gelsin gözünün önüne önce 70'lerde. Yada vazgeçtim Varşova gettosu gelsin, geçen de bahsettiğim Urfanın antik kalıntıları arasında ayakkabısız oynayan çocuklar gelsin, Bolivya da La Paz daki çocuklar yada Katmandudaki çocuklar yada; Açlık, yokluk ve ayağında ayakkabı olmayan bir çocuk.... Nereli olduğuna, kim olduğuna, rengine, ırkına, tenine bakmadan bir çocuk hayal et ayakkabısı olmayan. Evet vazgeçtim, çocuk sadece çocuk. Berlin duvarına bakarak önüne konulacak binlerce duvarı hatırlayacak gurbetçi çocuklar gelsin gözüne. Anne babası fabrikalarda çalışırken tek başına sokaklarda oynayan çocuklar gelsin. Kardeşlerini büyütürken kendide büyüyen çocuklar gelsin sonra. Bir ağaç bir çiçek gelsin gözünün önüne, koparılmış coğrafyasından ve yeni toprağında yetismeye çalışan. Köklerini salıp toprağında tutunmaya çalışan. Merak etme o çiçekler başka açar hep yeni toprağında.

Dünyanın büyük şehirlerinin hemen hepsindeki Çin Mahalleleri, Wuhan; Boston daki İtalyan mahallesi Northend; Toscana; Kreuzberg'de Anadolu değil mi aslında? İnsan gittiği yere

toprağını da götürüyor. kopamıyor köklerinden öyle çabuk. Ama şekil değiştiriyor, biraz unutuyor, biraz da karışıyor. Yeni bir kültür doğuyor.

İsmail Dokuz Eylül Hukuk fakültesini bitirdikten sonra, Amerika da yüksek lisans yapmak istedi ama olmadı. İstanbul'da avukatlık stajını yaptıktan sonra serbest avukatlık yapmaya başladı. Para kazanma telaşıyla yaşadı, çalıştı uzun bir süre. Almanya'daki Türklerin davalarına baktığı için de hem onları hem Almanya'yı yakından tanıdı. İslami Holdingler diye bilinen, Avrupa'daki Türklerin alın terini çalan din tacirlerini de bu davalar esnasında tanıdı. Almanya'daki camilerin nasıl birer ticarethaneye döndüğünü gördü. Tamahkar ile sahtekar arasındaki bu ilişki asla bitmez derdi. Havva ile Adem kendisine verilenden çoğunu istedi, tamah etti. Şeytan sahtekar. Bakın ne kadar eski, derdi tamahkar ile sahtekarın ilişkisi. Bu davalar için yılda yüzden fazla kez Konya'ya gittiği olmuştu. Bu sayede Konya'yı ve tabiki Mevlana'yı tanıdı. Adliyede Konya Barosu avukatı sanıldığı da oldu Konyalıları yemek yenecek yer tavsiye ettiği de. Yozgat'a da yolu düştü. Neşet Ertaş'ı Çiçekdağ'dan Yozgat'a giderken dinledi, anladı sevdi. Meyvayı ağacından yiyeceksin, derdi. Bozlağı da bozkırda dinleyeceksin. Bozkırın kara çocuğunun bozkırı notaya dökmesine hayran olunmaz mı? Yol öğretir. Yol öğretti İsmail'e. O yol hikayesini kendisi anlatacak size.

Parşömen kelimesinin Pergamon'dan geldiğini biliyor muydun? Bende sana bu kitabı yazarken öğrendim aslında. Her şey bir yana birgün Berlin'e yolun düşerse o müzeye git isterim. Sen şimdi bunu okurken hangi yıldasın bilemem. Müze 2027' ye kadar kapalı ama müzeyi sanal ortamda gezebilirsin. Ah benim unutkan kafam. Anna'yla İsmail'i Pergamon Müzesinin önünde unuttum. Hadi gel Anna ve İsmail'le birlikte Pergamon Müzesini gezelim.

İsmail ve Anna gişeden biletlerini alırken, İsmail en azından biz Türklere indirim yapmalılar diye düşündü. Böyle bir indirimi New Orleans'ta İkinci Dünya Savaşı müzesini gezerken almıştı, o geldi aklına. Gişedeki görevli askerlik yaptınız mı diye sorduğunda, İsmail'de şaşırarak evet yaptım fakat Türk Ordusun'da asteğmen olarak yaptım demişti. Görevli farketmez deyip hatrı sayılır bir indirim yapmıştı. Ama Almanlar Anadolululara indirim yapmıyordu, Pergamonlu bile olsa.Yani Bergamalı.

Anna ve İsmail bir taraftan sohbet ederek, bir taraftan müzeyi hayranlıkla geziyordu. Bergama Zeus Sunağı, Milet Pazar Yeri Kapısı, İştâr Kapısı, Mşatta Sarayı, Halep odası tabiki günümüze ulaşabilen parçaları. İnsanın ruhunu zamandan koparıp 2500 yıl öncesine götürüyordu. Ama Berlin'de bu kadar olur dedi, İsmail. Benimle İzmir'e gelmelisin. Beraber Pergamon Antik Kentini'de gezmeliyiz. Neden diye sordu, Anna. Zaman yolculuğumuz bu kadar yapay olmaz, o güneş tenimize değer, biliriz

ki güneş aynı güneş, o dağ aynı, o ova aynı ova, Ege'den yüzümüze degecek o rüzgar aynı rüzgar Anna, dedi İsmail. Anna gülerek, evet haklısın Berlin'de güneşi yılda iki kez görüyoruz dedi, gülüştüler. Zeus sunağını götürebilirsin ama imbatımı asla, dedi İsmail. İsmail imbatı çeviremedi, Anna anlamadı. İmbatı anlatmak da gereksiz zaten. Akıllı şairler kelimeleri böyle boş işlere köle etmezler. İmbat kelimeyle anlatılır mı?

O yıl Pergamon Müzesine yeni bir bölüm eklenmişti. Duvarlarında Pergamonluların resmedildiği, ziyaretçilerin büyük ve geniş salonun tam ortasındaki platformla yukarı doğru çıkabildikleri ve çıkarken sürekli olarak, başka bir resim gördükleri ve sürekli olarak bakılan yere göre, konuşmaların ve müziğin değiştiği üç boyutlu devasa bir Pergamon illüstrasyonu. İsmail neredeyse az önce söylediklerinden vazgeçecekti. Pazarda alışveriş yapanlar, evlerinin kapısının önünde oturan kadınlar, koşuşturan oynayan çocuklar, birbiriyle tartışan politikacılar, vergi memurları, Pergamon'un herhangi bir gününü neredeyse Tanrı nasıl görüyorsa öyle resmedip, ziyaretçiyi Pergamon'a sokmak, onu bırakın gece ve gündüze göre, görüntüleri, sesleri ve müziği değiştirmek. Ben kendi adıma affettim sizi, Zeus Sunağı helali hoş olsun, dedi İsmail. Sonra da bunun aynısını Bergama'ya yapsak mükemmel olurdu, diye düşündü. O zaman Zeus Sunağı'nı da geri isteyebilirdik.

Bu muhteşem tarih ve sanat ziyafetiyle mest olan Anna ve İsmail müzeninde kapanma saati yaklaşınca, dışarı çıkmaya karar verdiler. Anna, İsmail'e Kreuzberg'de sık sık gittiği bir Alman restaurantına gitmeyi teklif etti. Berlin'de Alman restaurantı da mı varmış diye, düşündü İsmail. Anna bisikletini aldı. Anna ve İsmail müzeden çıkıp, soğuk gerçekten soğuk ama, bir mart akşamında Mitte'den Kreuzberg'e doğru yürümeye başladılar. Checkpoint Charlie'den geçerken kimse durdurmadı onları. Bir Türk ve bir Amerikalı'nın Doğu Almanya'ya geçmek için Checkpoint Charlie'ye gelmesi tüm Stasi'yi alarma geçirirdi bundan kırk yıl önce. Checkpoint Charlie iki Almanya arasındaki meşhur sınır kapısı bu arada. Dünya ne güzel bir hal almaya başladı, diye düşündü İsmail. Duvarlar kalkıyor, yıkılıyor. Bir Amerikalı ve bir Türk, Almanya'da antik bir Anadolu kentini gezip, Türk mahallesinde Alman yemeği yemeye gidiyor. Duvarlar yıkılıyor. Duvarların kenarlarında ayakları çıplak çocuklar artıyor ama ve ölü göçmen çocuk bedenleri Ege sahillerinde imbatla tanışıyor.... Yoksulluk, insanın insanı sömürmesi bitmiyor. Duvarlar yıkılıyor mu? Yoksa yenileri mi inşa ediliyor. Siz yine dünyanın neresinde olursa olsun ayakları çıplak bir çocuk düşünün olur mu? Her şeye ölüme vahşete alıştık çünkü. Vicdanınız diri kalsın.

İsmail ve Anna, restavuranta geldiler. İsmail mönüdeki yemekler hakkında hiçbir fikrim yok, deyince. Bana bırakır mısın, dedi Anna. Kendisine Käseplatze (Peynirli Erişte), İsmail'e ise

patates, pancar ve et ile yapılan Labskaus söyledi. Bu bir masal değilde yemek kitabı olsaydı tarifinide verirdim size. Bir şişede kırmızı şarap söyleyip, içeride ki kalabalığa ve gürültüye rağmen sohbet etmeye devam ettiler. Anna neredeyse herkesi tanıyordu. Herkes selam veriyordu. Sonra bir ara Brezilyalı ev arkadaşı gelip sohbeta katıldı ama fazla durmadı.

İkisinde farklı ülkelere gitmeyi çok seviyordu. Anna, Suriyeli Mülteciler için çalışmak istediği için onlar hakkında sorular soruyordu. Beraber Anadolu'yu gezmek üzerine planlar yaptılar. İsmail bu konuda uzmandı. Nerde ne yenir ? Nereler görülmeli, kaç günümüz var? Anna Göbeklitepe'yi görmek istiyorum dedi. İsmail bir kaç kez düzeltti. “Gobaklitapa” değil Göbeklitepe. Anna kızdı. Tamam tamam. Gerçek adını kimse bilmiyor zaten, dedi. İsmail. Belki de Siriuscity'dir. Anna nasıl yani deyince. Sirius'a tapınmak için yapıldığını iddia edenler var, dedi. İsmail.

Anna müzeyi çok beğendiğini ve bir Anadoluluyla müzeyi gezmek gibi bir şansı olduğu için Tanrı'ya şükrettiğini söyledi. Sizin kadar güzel bir kadınla Pergamon'u gezmek daha büyük bir şans, leydim dedi, İsmail. Gülüştüler. Anna'yla İsmail'i birbirine yakıştırdı iseniz yanılıyorsunuz. Anna'da İsmail'de büyük bir bağ ve sıcaklık hissediyordu birbirine karşı ama bu aşk değildi. Sanki diyordu Anna abimin elini tutmuşum gibi. Sanki onun elini tutup Minneapolis'te okula doğru yürüdüğümüz gibi. Ah seni nerden tanıyorum, Anna.

Pergamon'dan mı yoksa? diye geçirdi aklından İsmail. Anna'nın deniz mavisi gözlerine bakarken.

Anna biliyor musun? Pergamon kelimesinin başındaki “perg” ile Hamburg, Petersburg gibi şehir isimlerinin sonundaki “burg” aynı anlama geliyor. dedi İsmail. Nasıl yani, diye sordu Anna? Ortaçağda yada daha eski zamanlarda kalelerden doğuyor şehirler. "Perg" de “burg” da kale demek. Türkçe'de de burç. “Burç” yani sur demek. Ne kadar benziyor birbirine değil mi? Anna gülerek, bazen çok sıkıcısın biliyorsun değil mi?, dedi. Etimolojiden sıkıldım artık, tarihten de dedi. Bana biraz aşktan bahsetsene, dedi gülerek.

Anna ve İsmail yemekleri ile birlikte gelen şarabı da bitirdiler. Sonra bir şişe daha söylediler. Hem sohbet ediyorlar, hemde masaya selam verenlerle konuşuyorlardı. Anna bazen garson kıza laf atıyordu. Anna'nın ev arkadaşı da çalışmıştı burda daha önce.

Anna ne kadar kalacaksın Almanya'da diye sordu. İsmail yarın Hamburg'a gideceğim. Orada toplantılarım var. Sana daha önce anlattığım heykeli ve heykeltraşı görmek için Danimarka'ya giderim belki. Jens'e e-posta gönderdim ondan haber bekliyorum, dedi. Belki dönüşte tekrar uğrarım Berlin'e, seninle birlikte Yahudi Soykırım Müzesi yada Yahudi toplama kampına gideriz, ne dersin dedi. Anna evet bende merak ediyorum, hep gitmek istedim ama

fırsatım olmadı. Birgün de Polonya'ya Auschwitz'e gitmeliyim, dedi. Anna. Bunun üstüne ben %5 Aşkenazi Yahudisiyim biliyor musun, dedi, İsmail. Kanada'ya tükürük örneğini gönderip, annesinden yada daha doğrusu genetik geçmişindeki kadınlardan gelen, genetik kodlarını anlattı. Mitokondriyal Havva'dan günümüze gelen genetik kodları. Bunun üstüne epey konuştular, güldüler. Anna eve döndüğümde bende mutlaka yaptırmalıyım bu testi, dedi.

Anna ve İsmail hesabı ödeyip kalktı. Sonra da hemen iki sokak aşağıdaki Anna'nın evine doğru yürüdüler. Anna ve İsmail tekrar kucaklaştı. Bu harika gün için birbirlerine teşekkür ettiler. İsmail Berlin sokaklarında soğuk ama gerçekten soğuk bu mart gününde otele doğru yürüdü. Odasına çıktı ve bilgisayarını açtı, GAG2023 diye bir internet sitesi üzerinde blog yazıları yazıyordu. Gag ismi mi? Gençlik ve Adalet demek ama sarı saçlı mavi gözlü çocuğa ilham veren kargadan geliyordu. Haberleri okudu, Bergama dahil Anadolu'nun tüm şehirlerinde cehalet ve zorbalık hüküm sürmeye devam ediyordu. Bir Moğollar, bir de bunlar diye söylendi. Instagram'da dolaştı. Çanakkale Savaşı'nı hatırladı ve şunları yazdı.

Sarı Kurduma,
Koca ınarıma,
Sarı saçlı mavi gözlüme ilham veren kargaya...

“Sarışın bir kurda benziyordu.
Ve mavi gözleri akmak akmaktı.
Yürüdü uçurumun başına kadar,
eğildi, durdu.

Bıraksalar
ince, uzun bacakları üstünde yaylanarak
ve karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak
Kocatepe’den Afyon Ovası’na atlayacaktı”
Nazım Hikmet

Mavi gözlerini kısıp, kıyılarına baktığın sabah,
şimdi senin Dünya Milletler Ailesi'nin en nadide
ieği milletime giydirmeye çalıştıkları esaret
gömleğini yırttığın sabah, hiç bitmeyecek bu
kavga, onlar bizi Truva'dan kovacak biz
Çanakale'de özgür uyanacağız...
Bu vatan 15'inden 19'una dört gününde kuruldu
Mayıs'ın...
4 yıl düğün ettik cenk değıl Anadolunun koynunda
yatar Haticeler Memedler... Git, koş.... Samsuna
ayak basmadan
Şah'ım Kemal'im. Turab ol...

Sarı Kurdum, sana bu satırları yazarken artık hiçbir ümidimin kalmadığını söylemek zorundayım. Truvayı kaybettik, cahilliğe gericiliğe, din bezirganlarına kaybettik. Benim güzel halkımı bankalara köle edip, aç bırakıp itaat ettirmeyi öğrendiler, sanırım yanındaki eski Maocu uşak öğretti. Yoksa kendi nerden bilsin. Çanakkale’de uyanacağımız günü bekliyoruz. Sana içimde hala umut varken yazdıklarımı bir de koca çınarımın şiirini koydum. Başka sözüm yok...3 gün var 18’ine Mart’ın. Çanakkale’de uyanacağımız günü bekliyoruz.

Paylaşıyorum bunları ama neden kimse beğenmiyor, korkuyorlar mı ? Neden korkuyorlar. diye düşündü bir süre. Mustafa Kemal’de korksaydı? Çocuklarını düşünseydi. Bak şimdi kaç milyon oğlu ve kızı var onun. Blog sayfasında daha önce yazdıklarını okudu ve Pergamon müzesinde hissettiklerini yazmaya karar verdi:

Sen kimsin ?

Suya yazı yazanların çocuklarıyız biz.

Bize öğretilen tarih nereden başlıyor. İzlerimizi bulabiliyor musun tarihte ?

Bir gezdiğin toprağa baksana. Antropojen bozkır dedikleri toprakta kaç uygarlık kurulmuş bir baksana. Mustafa Kemal Çanakkale'den karşı kıyıya bakınca neden Troya'nın intikamını aldık demiş. Ne kadar derinde köklerin.

Bir İskoç "freedom" diye bağırınca neden tüylerin ürperiyor. Anatolia ne demek? 1923 mü 1081 mi milad mı karanlık çağlar mı? Mu kavmimi Atlantis'mi ? Amerika'nın yerlileri mi? Ne kadar derinde köklerin?

Sen suya yazı yazanların, sen sevdayı söze, rüzgara söyleyenlerin. Sen ne olursan gel diyenlerin, Sen Yunus'un, Sen Nemrudlara kafa tutanların....

Sen kimsin. Bu toprağın öz be öz oğlusun, kızıydın. Borcun var...Bu vatanda doğmakla sana verilmiş bir yıldız saklı yüreğinde. Onu yerine koymakla mükellefsin.

Biliyorum sözlerim, çok uzaktan geliyor ama dinle... Önce yüreğinin sesini. Sen suya yazı yazanların, savaşı toprağa gömüp barışı kuranların çocuklarıydın. Bir zeytin ağacıydın kimi zaman kimi zaman bir zeytin...

Bir incir ağacıydın, kimi zaman. Bazen bir hurma.
Kimi zaman O ağacın Altında Hz. Meryem... Kimi
zaman Hz.İsa'nın ardında bir havari. Kimsin
sen....

Anadolu'nun bir buğday tanesi değil misin?

Sen.

Anadolu değil misin sen?